

UOHSX0080LMT

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R223/2015/VZ-03149/2016/321/IPs

Brno 29. ledna 2016

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 30. 7. 2015, doručeném téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, podaném zadavatelem –

- **městem Lipník nad Bečvou**, IČO 00301493, se sídlem nám. T. G. Masaryka 89/11, 751 31 Lipník nad Bečvou, ve správním řízení zast. JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 93, 751 31 Lipník nad Bečvou, na základě plné moci ze dne 30. 7. 2015,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-18692/2015/523/ASo ze dne 20. 7. 2015 ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky „**Lipník nad Bečvou – revitalizace ulice Bratrská**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 30. 10. 2013 pod ev. č. 371452, ve znění oprav uveřejněných dne 1. 11. 2013, 4. 11. 2013 a 19. 11. 2013,

jsem rozhodl takto:

I.

Řízení o rozkladu proti výrokům I. a II. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-18692/2015/523/ASo ze dne 20. 7. 2015 bylo podle § 91 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

dnem 7. 8. 2015 zastaveno.

II.

Výrok III. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-18692/2015/523/ASo ze dne 20. 7. 2015 podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona,

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle ustanovení § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“), k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel podnět k přezkoumání postupu zadavatele - město Lipník nad Bečvou, IČO 00301493, se sídlem nám. T. G. Masaryka 89/11, 751 31 Lipník nad Bečvou, ve správním řízení zast. JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 93, 751 31 Lipník nad Bečvou, na základě plné moci ze dne 30. 7. 2015 (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání veřejné zakázky „Lipník nad Bečvou – revitalizace ulice Bratrská“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 30. 10. 2013 pod ev. č. 371452, ve znění oprav uveřejněných dne 1. 11. 2013, 4. 11. 2013 a 19. 11. 2013 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Na základě skutečností obsažených v podnětu si Úřad od zadavatele vyžádal stanovisko k obsahu podnětu a dokumentaci pořízenou v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou.
3. Vzhledem k tomu, že z předložených materiálů získal Úřad pochybnosti o souladu postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky se zákonem, zahájil správní řízení z moci úřední.

II. Napadené rozhodnutí

4. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 20. 7. 2015 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-18692/2015/523/ASo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým výrokem I. rozhodl tak, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 156 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 156 odst. 2 zákona, když odůvodnění účelnosti veřejné zakázky neuveřejnil na svém profilu https://www.profilzadavatele.cz/profil-zadavatele/mesto-lipnik-nad-becvou_14/lipnik-nad-becvou-revitalizace-ulice-bratraska_3995/ do 3 pracovních dnů od uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení (tedy nejpozději dne 4. 11. 2013), nýbrž toto odůvodnění na předmětném profilu uveřejnil až dne 10. 7. 2014. Výrokem II. pak konstatoval, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 44

odst. 6 zákona, neboť si v bodu B písm. d) zadávací dokumentace vyhradil požadavek, podle něhož nesmí maximální objem prací, které lze zadat formou subdodávky jinému subjektu, překročit 30 % celkového finančního objemu stavby, ačkoli takový požadavek zadavatele je nutné stanovit jako určitou věcně vymezenou část předmětu plnění veřejné zakázky a nikoli pouhým procentuálním vymezením, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem STRABAG a.s., IČO 60838744, se sídlem Na Bělidle 198/21, 150 00 Praha 5, dne 5. 2. 2014 smlouvu na plnění veřejné zakázky. Výrokem III. byla zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výroku I. a II. napadeného rozhodnutí pokuta 75 000 Kč.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k výroku I. Úřad vyjmenoval dokumenty, jež zadavatel uveřejnil na svém profilu, přičemž zjistil, že součástí dokumentů uveřejněných na profilu zadavatele je i odůvodnění účelnosti veřejné zakázky, které bylo uveřejněno dne 10. 7. 2014. Vzhledem k tomu, že oznámení o zahájení zadávacího řízení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 30. 10. 2013, přičemž lhůta pro uveřejnění odůvodnění účelnosti veřejné zakázky činí dle § 156 odst. 2 zákona 3 pracovní dny od uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení, bylo nutné uveřejnit odůvodnění účelnosti veřejné zakázky nejpozději dne 4. 11. 2013. Jestliže je tedy z profilu zadavatele patrné, že odůvodnění účelnosti bylo uveřejněno až dne 10. 7. 2014, postupoval zadavatel v rozporu s předmětným ustanovením zákona.
6. K výroku II. Úřad mimo jiné vyložil § 44 odst. 6 zákona, jež se týká oprávnění zadavatele vyhradit si požadavek, že určitá věcně vymezená část plnění předmětu veřejné zakázky nesmí být plněna subdodavatelem. Zároveň své úvahy týkající se výkladu tohoto ustanovení odůvodnil jak odbornou literaturou, tak důvodovou zprávou k zákonu č. 55/2012 Sb., kterým se s účinností od 1. 4. 2012 měnil zákon mimo jiné právě v ustanovení § 44 odst. 6 zákona. Vzhledem k tomu že, zadavatel v bodu B písm. d) zadávací dokumentace stanovil, že „*maximální objem prací, které lze zadat formou subdodávky jinému subjektu, nesmí překročit 30% celkového finančního objemu stavby*“ Úřad uvedl, že omezení v podobě stanovení maximálního objemu prací, které lze zadat formou subdodávky v rozsahu 30 % celkového finančního objemu stavby, není nijak racionálně odůvodněné a není patrné, jaká pohnutka zadavatele k tomuto konkrétnímu procentu dovedla a jaký má tedy praktický význam. Tento požadavek zadavatele bez dalšího vysvětlení, jaké konkrétní části veřejné zakázky se týká či z jakého konkrétního důvodu je v zadávacích podmínkách obsažen, se tedy jeví jako samoučelný a pouze omezuje účast dalších dodavatelů, kteří by mohli podat výhodnější nabídku a řádně plnit veřejnou zakázku, byť s větším objemem subdodávek než stanovených 30 %. Úřad v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že v případě, že se zadavatel dobrovolně rozhodne omezit rozsah subdodávek, je dle zákona povinen tu část plnění předmětu veřejné zakázky, která nesmí být plněna subdodavatelem, věcně vymežit, což zadavatel neučinil. Z tohoto důvodu dospěl Úřad k závěru, že se zadavatel dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku II. napadeného rozhodnutí.
7. Pokud jde o odůvodnění uložené pokuty, pak Úřad posoudil, zda nezanikla odpovědnost zadavatele za správní delikt a dospěl k závěru, že nikoliv. Následně posoudil, za který správní delikt je možno v šetřeném případě uložit přísnější sankci (vyšší pokutu), neboť zadavatelem byly spáchány dva správní delikty. Na základě takového posouzení pak dospěl k závěru, že s ohledem na to, že se jedná o správní delikty, pro které je stanovena rozdílná výše pokuty,

musí být v tomto případě v souladu se zásadou absorpce uložena sankce za závažnější ze spáchaných deliktů, tedy delikt podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona, za jehož spáchání může být uložena pokuta do 20 mil. Kč. Ke druhému spáchanému správnímu deliktu bylo přihlédnuto v rámci přitěžujících okolností.

8. Následně Úřad postupoval dle § 121 odst. 2 zákona, dle kterého se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
9. Při určení výše pokuty přihlédl Úřad rovněž k hodnotě předmětné veřejné zakázky, neboť konstatoval, že v zásadě existuje vzájemná závislost mezi závažností následků správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona a výší finančních prostředků vynakládaných v souvislosti s danou veřejnou zakázkou. Následně se zabýval účelem ukládané pokuty, přičemž po zvážení všech okolností šetřeného případu Úřad při určení výměry uložené pokuty posoudil její výši stanovenou na 75 000 Kč vzhledem k souvislostem případu a s ohledem na okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, jako dostačující a s přihlédnutím k nutnosti naplnění sankčních účinků za dostatečnou a okolnostem případu přiměřenou. Úřad při stanovení výše pokuty dále přihlédl k ekonomické situaci zadavatele.

III. Námitky rozkladu

10. Ze spisové dokumentace vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno 20. 7. 2015. Dne 30. 7. 2015 obdržel Úřad rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
11. Zadavatel v rozkladu konstatoval, že napadá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž uvedl, že vzhledem k aktuální časové tísni odůvodní rozklad ve lhůtě deseti dnů.
12. Úřad vydal dne 4. 8. 2015 usnesení č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-21329/2015/523/ASo, kterým stanovil zadavateli lhůtu 7 dnů ode dne doručení usnesení k doplnění náležitostí rozkladu podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) o písemné sdělení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
13. Dne 7. 8. 2015 bylo Úřadu doručeno doplnění a odůvodnění rozkladu proti napadenému rozhodnutí. Zadavatel uvedl, že podáním ze dne 30. 7. 2015 napadl rozhodnutí v celém rozsahu, avšak po zvážení všech okolností uvedené podání mění tak, že napadá pouze výrok III., který se týká uložení pokuty ve výši 75 000 Kč.
14. Dále zadavatel uvedl, že *„si je vědom svého pochybení, resp. opomenutí spočívajícího v tom, že ve lhůtě dané zákonem nezveřejnil na svém webovém profilu odůvodnění účelnosti předmětné veřejné zakázky. Zadavatel tedy nepolemizuje se závěry ÚOHS, týkajícími se právní kvalifikace skutků, které jsou popsány ve výrokové části napadeného rozhodnutí. S poukazem na okolnosti, za kterých došlo k naplnění zákonných znaků deliktů popsanych ve výroku napadeného rozhodnutí, tj. ojedinělý exces, nejednalo se o zásadní listinu, zveřejňovací povinnost nebyla úplně ignorována, došlo k dodatečné nápravě a záměrem zadavatele nebyla snaha o omezení veřejné kontroly - je třeba pohlížet na výši uložené pokuty. Zadavatel má za to, že vzhledem k uvedenému je uložená pokuta nepřiměřeně přísná. Již samotné řízení, jehož výsledkem bylo uznání viny zadavatele za spáchání správních*

deliktů popsaných v napadeném rozhodnutí, s přihlédnutím k následkům, které tím byly či mohly být způsobeny (aniž je zadavatelem snižována míra jeho zavinění), má dostatečný výchovný a také preventivní účinek. S ohledem na tyto skutečnosti, i když si je zadavatel vědom své objektivní odpovědnosti za spáchané delikty, má za to, že by v tomto případě bylo na místě uloženou pokutu snížit, neboť i sníženou pokutou bude výchovného a preventivního účinku dosaženo.“

Závěr rozkladu

15. Na základě shora uvedených skutečností zadavatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí ve výroku III. změněno tak, že se pokuta snižuje.

IV. Řízení o rozkladu

16. Úřad neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

17. Podle § 152 odst. 4 správního řádu pokud to nevyklučuje povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.
18. Podle § 91 odst. 3 věty první správního řádu, pokud odvolatel vzal podané odvolání zpět, řízení o odvolání je zastaveno dnem zpětvzetí odvolání. Pokud všichni odvolatelé vzali podané odvolání zpět, odvolací řízení je zastaveno dnem zpětvzetí odvolání posledního z odvolatelů. Dnem následujícím po zastavení řízení nabývá napadené rozhodnutí právní moci. O skutečnosti, že řízení bylo zastaveno, správní orgán vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu a vyrozumí se o něm odvolatelé, jakož i jiní účastníci, pokud byli o podaném odvolání uvědoměni podle § 86 odst. 2. Odvolání lze vzít zpět nejpozději do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
19. Zadavatel v podání ze dne 7. 8. 2015 uvedl, že podáním ze dne 30. 7. 2015 napadl rozhodnutí v celém rozsahu, avšak po zvážení všech okolností uvedené podání mění tak, že napadá pouze výrok III., který se týká uložení pokuty ve výši 75 000 Kč. Vzhledem k tomu je podání ze dne 7. 8. 2015 třeba posoudit jako částečné zpětvzetí rozkladu.
20. Na výroky I. a II. napadeného rozhodnutí je tedy v kontextu výše uvedeného třeba pohlížet jako na výroky, které rozkladem zadavatele napadeny nebyly. V tomto ohledu je nutno poukázat na ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu, podle kterého v případě, že odvolání, resp. rozklad směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními, pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci. V šetřeném případě výroky I. a II. napadeného rozhodnutí jsou výroky o vině, přičemž výrok III. pak výrokem o trestu. Výrok o vině může stát samostatně od výroku o trestu, nikoliv však naopak. Zadavatel vzal zpět rozklad pouze proti výroky o vině. Mám dále rovněž za splněnou i další podmínku předpokládanou ustanovením § 82 odst. 3 správního řádu, když za situace, kdy ve správním řízení je jediným účastníkem zadavatel, se nedá hovořit o případné újmě způsobené některému z účastníků správního řízení. Na základě uvedeného tedy konstatuji, že výroky I. a II. napadeného rozhodnutí, v souladu s § 91 odst. 3

správního řádu, a za splnění podmínek stanovených v ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu, nabyly samostatně právní moci dnem 8. 8. 2015, neboť jde o výroky, ve kterých zadavatel vzal svůj rozklad zpět a současně jde o výroky, které lze oddělit od výroku o uložení pokuty.

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad výroku III. napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
22. Úřad tím, že výrokem III. rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0344/2015/VZ-18692/2015/523/ASo ze dne 20. 7. 2015, uložil zadavateli pokutu 75 000 Kč za spáchání správních deliktů uvedených ve výroci I. a II. napadeného rozhodnutí, rozhodl v souladu se zákonem. V následující části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech uvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně výroku III. napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

23. Dle § 121 odst. 2 zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
24. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
25. Zadavatel v podaném rozkladu nenamítá nezákonnost či nepřezkoumatelnost výroku III. napadeného rozhodnutí, pouze se domáhá toho, aby byla zohledněna skutečnost, že *„zveřejňovací povinnost nebyla úplně ignorována, došlo k dodatečné nápravě a záměrem zadavatele nebyla snaha o omezení veřejné kontroly“*. Zadavatel tak má za to, že uložená pokuta je nepřiměřeně přísná.
26. Pokud jde o způsob spáchání správního deliktu, Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, *„že v daném případě došlo postupem zadavatele k porušení uveřejňovací povinnosti zadavatele, jež je projevem zásady transparentnosti zadávacího řízení, tedy základního principu provázejícího postup zadavatele v průběhu celého zadávacího řízení. Nelze ovšem konstatovat, že by zadavatel zcela ignoroval existenci zákona. Jednalo se tedy v tomto případě o správní delikt nedosahující nejvyšší intenzity závažnosti.“* Pokud jde o následky správního deliktu, konstatoval, že *„tím, že zadavatel v daném případě neuveřejnil na svém profilu odůvodnění účelnosti šetřené veřejné zakázky, byla způsobena situace, kdy byla ztížena možnost kontroly (ať už širší veřejností či k tomu příslušnými orgány) postupu zadavatele z hlediska dodržování principu hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými zdroji.“* Co se týče okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, Úřad po posouzení šetřeného případu ve všech vzájemných souvislostech shledal při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost samotný charakter neuveřejněného dokumentu (odůvodnění účelnosti veřejné zakázky), přičemž uvedl, *„že jeho neuveřejněním sice došlo do*

jisté míry k narušení možnosti veřejné kontroly postupu zadavatele, na druhou stranu však nelze tento dokument pokládat (i z hlediska kontroly ze strany veřejnosti) za nejzásadnější listinu vyhotovovanou a uveřejňovanou v průběhu zadávacího řízení. Jako polehčující okolnost shledal Úřad rovněž skutečnost, že zadavatel na svém profilu ostatní zákonem stanovené dokumenty řádně a včas uveřejnil ... Z této skutečnosti lze usoudit, že záměrem zadavatele nebylo znemožnit kontrolu svého postupu ze strany veřejnosti či Úřadu, přičemž tuto situaci lze považovat za ojedinělý exces. Přestože zadavatel dodatečně odůvodnění účelnosti veřejné zakázky na svém profilu uveřejnil a nedošlo tedy k úplné ignoraci uveřejňovací povinnosti, nepovažuje Úřad tuto skutečnost za nijak zásadně polehčující okolnost, neboť k uveřejnění odůvodnění účelnosti veřejné zakázky došlo po více než osmi měsících od uplynutí zákonné lhůty. Vzhledem k tomuto časovému odstupu tedy nelze dojít k závěru, že by tento postup byl způsobilý výrazně zmírnit dopad zadavatelova pochybení.“

27. Ukládání trestu je založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Není přitom důvodu, aby obdobným způsobem při přezkoumávání pokuty nepostupoval také odvolací správní orgán. S ohledem na shrnutí závěrů Úřadu ve vztahu k pokutě uvedených zejména v předchozím odstavci tohoto odůvodnění, ale i s ohledem na to, že Úřad správně aplikoval zásadu absorpce a posoudil i možnou likvidačnost pokuty pro zadavatele, je možné uzavřít, že se Úřad v napadeném rozhodnutí zabýval odůvodněním výše uložené pokuty velice pečlivě, přičemž při splnění povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu jsem ve vztahu k zákonnosti výroku III. napadeného rozhodnutí neshledal, že by Úřad nenaplnil požadavky, jež jsou na odůvodnění pokuty kladeny jak § 121 odst. 2 zákona, tak § 68 odst. 3 správního řádu. Takovou námitku ostatně nevznesl ani zadavatel.
28. Posoudil jsem tedy výši uložené pokuty v souladu s námitkou zadavatele ve vztahu k její přiměřenosti a její individualizaci, která se však již odráží i ve výše uvedeném, tedy že Úřad řádně zhodnotil všechny zákonem stanovené okolnosti správního deliktu – tedy závažnost, následky i okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán.
29. Úřad poté, co v bodech 64 – 66 napadeného rozhodnutí porovnal horní hranici pokuty, jež bylo možné uložit za správní delikt dle výroku I. a správní delikt dle výroku II. napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že za přísněji trestný delikt lze uložit pokutu až do výše 20 mil. Kč (čímž aplikoval zásadu absorpce). V první řadě je tedy možné posoudit přiměřenost uložené pokuty ve vztahu k horní hranici možné pokuty. V tomto porovnání, kdy bylo zadavateli uloženo 75 000 Kč, se jedná zcela jednoznačně o pokutu na samé spodní hranici možné pokuty, když uložená pokuta představuje 0,37 % nejvýše přípustné částky. Taková pokuta má výrazně preventivní charakter, přičemž charakter represivní je potlačen. Již zde je třeba spatřovat přihlédnutí Úřadu k závažnosti správního deliktu.

30. Zároveň je třeba uvést, že zadavatel se dopustil dvou správních deliktů, přičemž spáchání druhého správního deliktu bylo Úřadem správně posouzeno jako přitěžující okolnost (bod 73 napadeného rozhodnutí). Ani spáchání dalšího správního deliktu totiž nemůže být při ukládání pokuty bez významu, ačkoliv se již samostatně nehodnotí závažnost tohoto druhého správního deliktu. K tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 47/2004 ze dne 22. 12. 2005 či sp. zn. 6 As 8/2005 ze dne 23. 9. 2005.
31. Současně Úřad přihlédl i k samotné hodnotě veřejné zakázky (bod 74 napadeného rozhodnutí), přičemž důvod, proč k tomuto srovnání přistoupil, zdůvodnil logickou úvahou o tom, že *„zjevně není na místě ukládat sankci např. ve vyšší výměře, než jaká je sama hodnota veřejné zakázky“*. Pokud tedy hodnota veřejné zakázky dle čl. V. bod 1. smlouvy činila 11 469 695,- Kč vč. DPH, nelze ani zde uloženou pokutu mít za nepřiměřenou. Následně se Úřad zabýval otázkou naplnění základních funkcí trestu, přičemž, jak jsem již shora uvedl, v posuzovaném případě má výše uložené pokuty výrazně preventivní charakter. S ohledem na výše uvedené tedy uzavírám, že Úřad v napadeném rozhodnutí řádně posoudil všechny okolnosti případu a uložil pokutu přiměřenou těmto okolnostem za současné individualizace trestu.
32. Nemohu ani přisvědčit námitce zadavatele, že *„Již samotné řízení, jehož výsledkem bylo uznání viny zadavatele za spáchání správních deliktů popsaných v napadeném rozhodnutí, s přihlédnutím k následkům, které tím byly či mohly být způsobeny (aniž je zadavatelem snižována míra jeho zavinění), má dostatečný výchovný a také preventivní účinek.“* Preventivní funkce pokuty nemá směřovat pouze vůči pachateli správního deliktu, ale také vůči dalším potenciálním pachatelům obdobných správních deliktů. Zároveň však nelze pominout další funkci pokuty, kterou je postih zadavatele za jednání v rozporu se zákonem. Nelze tedy zcela upustit od uložení pokuty s tím odůvodněním, že zadavatel byl potrestán již samotným projednáním věci, neboť správních deliktů, za něž byl zadavatel potrestán, se dopustil, což sám připustil a ačkoliv je možné analogicky k trestání ve „velkém trestním právu“ k takovému příznání přistoupit jako k polehčující okolnosti, s ohledem na výše uvedené jsem již neshledal prostor pro snížení pokuty, neboť Úřad v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil výši uložené pokuty, zabýval se všemi okolnostmi pro stanovení pokuty, přihlédl k polehčujícím okolnostem a samotná pokuta je uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

VI. Závěr

33. S ohledem na úkon zadavatele, jímž vzal částečně svůj rozklad proti napadenému rozhodnutí, nastaly skutečnosti, jež jsou konstatovány ve výroku I. tohoto rozhodnutí.
34. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu výroku III. napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
35. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

JUDr. Miroslav Svatoň, nám. T. G. Masaryka 93, 751 31 Lipník nad Bečvou

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy